

Sygn. akt V CSK 440/18

POSTANOWIENIE

Dnia 4 kwietnia 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

w sprawie z wniosku T. S.A. z siedzibą w K.
przy uczestnictwie Skarbu Państwa-Starosty G. i P. S.A. w W.
o zasiedzenie służebności przesyłu,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 4 kwietnia 2019 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawczynie
od postanowienia Sądu Okręgowego w L.
z dnia 18 października 2017 r., sygn. akt II Ca [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i
zasądza od skarżącej na rzecz Skarbu Państwa - Prokuraturii
Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej kwotę 360 (trzysta
sześćdziesiąt) złotych oraz na rzecz P. w W. kwotę 240 (dwieście
czterdzieści) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną wnioskodawczynie T. [...] S.A. z siedzibą w K.
od postanowienia Sądu Okręgowego w L. z dnia 18 października 2017 r.
Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną
do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne,
istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości
lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność
postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania

przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek umożliwiających realizację publicznoprawnych funkcji skargi kasacyjnej. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Nie w każdej zatem sprawie, nawet w takiej, w której rozstrzygnięcie oparte jest na błędnej subsumpcji czy wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Podkreślenia wymaga, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca oparła na przesłankach uregulowanych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c. Przesłanki te nie zostały spełnione.

Powołanie się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), a więc zagadnienia, które wiąże się z określonym przepisem prawnym i którego wyjaśnienie ma znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, ale także dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw, wymaga jego precyzyjnego sformułowania i wskazania argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen (zob. m.in. postanowienie SN z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11). Chodzi przy tym o zagadnienie nowe, którego wyjaśnienie przyczyni się do rozwoju jurysprudencji.

Powołanie się na potrzebę wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów wymaga wykazania, że określony przepis prawa, mimo iż budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się wykładni albo niejednolita wykładnia wywołuje wyraźnie wskazane rozbieżności w orzecznictwie w odniesieniu do identycznych lub podobnych stanów faktycznych, które należy przytoczyć. Tych wymagań wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania i jego uzasadnienie nie spełnił.

Wątpliwości odnoszą się do sposobu powstania służebności gruntowej o treści służebności przesyłu, jego podstawy prawnej, momentu oraz sposobu dowodzenia tych okoliczności, a także skutków powstania służebności, w szczególności w postaci ujawnienia jej w księdze wieczystej. Skarżąca, uzasadniając powyższe przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie wykazała, aby obecnie możliwa była odmienna ocena przedstawionych przez nią problemów, czy wywoływałyby one wątpliwości interpretacyjne lub rozbieżności w orzecznictwie. Problemy te zostały bowiem dostatecznie wyjaśnione w aktualnym orzecznictwie (zob. uchwałę 7 sędziów SN z dnia 5 czerwca 2018 r., sygn. akt III CZP 50/17, OSNC 2019, nr 1, poz. 1 i powołane w jej uzasadnieniu orzecznictwo, a także postanowienie SN z dnia 14 grudnia 2018 r., sygn. akt I CSK 694/17, www.sn.pl). Kwestia zaś, czy, na jakiej podstawie i od kiedy przedsiębiorca korzystał z linii przesyłowej w sposób wskazujący na zaistnienie służebności przesyłu (służebności gruntowej o treści służebności przesyłu) należy do sfery ustaleń faktycznych, która pozostaje poza kognicją Sądu Najwyższego.

Wobec powyższego, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji. O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 520 § 3 k.p.c.